

2

Zo werd Peter, die een echte zeilfanaat was, ook behandeld. Als er ook maar een beetje wind stond, ging hij met zijn vrouw Marianne er vaak lekker met de boot op uit. Zo vertrokken ze in mei 1992 's ochtends vroeg terwijl het nog best koud was. De ochtenddampen dreven als wolken over het water. Het riet, dat aan de zijkant van het meer groeide, was te ver weg om te zien, omdat alles in nevelen gehuld was. Hun dochter An, een kind van twee jaar, namen ze mee. Ten eerste omdat ze de kleine An nu eenmaal wilden laten opgroeien met het water, maar ook omdat het weer het nu toeliet. Er was geen storm op komst, anders zouden beiden niet aan het kind toekomen omdat het schip dan te veel van hun aandacht in beslag zou nemen.

Peter en Marianne waren altijd een beetje op zichzelf. Het dorp gaf hen niet echt een kans om te integreren en oppas hadden ze in het dorp dan ook niet echt voorhanden. Waardoor het kind verplicht met haar ouders mee moest. Het zou een heerlijk dagje rustig kabbelen worden, in plaats van het wat ruigere zeilwerk dat ze eigenlijk gewend waren. Want dat water uitdagend werkte op hun karakter, was niet alleen aan hen voorbehouden die dit als een voordeel zagen. Juist het nadelige effect had op de dorpelingen zijn uitwerking. Het hele dorp sidderde als het water opspeelde en de elementen over het water raasden. Het trok zeilers en surfers, maar de bevolking van het dorp deed niet mee. 'We leven ván het water, niet op het water,' had de vettig uitziende hoteleigenaar, met de handen in zijn zij, ooit eens gezegd tegen Peter. Alsof hij het als een aanval ervoer als "bang" te worden versleten door een buitenstaander. Maar

deze keer dus geen spel met de storm. Het genieten van de open vlakte, het rimpelloze water, het weg zijn van de grote stad. Daar ging het vandaag om.

Peter had een drukke baan als rechercheur in Amsterdam. Hier in Kortenhoef gebeurde nu eenmaal te weinig om als rechercheur aan het werk te gaan. Maar toch koos Peter ervoor om hier te wonen. Hoewel hij ook nog een kleine woning in Amsterdam bezat die hij gebruikte als het laat werd op zijn werk. Het water en de natuur: dat waren de hoofdingrediënten van Kortenhoef. Voordat hij Marianne hier in het dorp had leren kennen op het jaarlijkse palingfeest, had hij al een klein vakantiehuisje geërfd van zijn vader. Zodoende kende hij het hele dorp al vanaf zijn jeugd, omdat hij er 's zomers vaak met zijn vader vertoefde. Het dorp was al heel lang een watersportplaats bij uitstek. Maar er werd weinig aan vernieuwing gedaan. Natuurlijk was het prachtig om een statig gebouw als de dorpsschool te behouden. Maar het kon ook niet onderhouden worden. Dat gebeurde vaak in Kortenhoef. Vergane glorie, wordt dat genoemd.

Neem nou de inrichting van het hotel. Tafeltjes met schuine pootjes en een formica tafelblad met bijbehorende stoeltjes. In een andere setting zou het nu vreselijk hip zijn, maar hier verried het dat het inderdaad van vroeger was. Dit kwam door de rest van het interieur. Schrootjes en plastic bloemen. De tafels en stoelen zouden prima staan in een nieuwe keuken, maar nu leek het zo uit het Oostblok geïmporteerd te zijn. Allemaal niet up-to-date. Het was ook nog eens donkerbruin. De verlichting was opgetrokken uit leren lampenkappen en verweerde houten karrenwielen. Het knullige zat hem hierin: dat het vooral heel goedbedoeld was, maar het de plank volledig missloeg. Er werden gerechten geserveerd die het in de jaren zeventig goed deden, maar nu vooral zeer oubollig overkwamen. Je kreeg er als voorgerecht escargots, en altijd een mandje met stokbrood en kruidenboter vooraf. Er lag een servetje in, dat rood-wit geblokt was. Dat had je nodig om de botervette lekkernij van je

gezicht te vegen. Een druppel vet van dit gerecht op je kleding betekende de vuilnismand. Dus een servetje als slabbetje onder je kin bevestigen was geen fraai gezicht, maar wel een absolute aanrader. 'Een frisse wind zou het goed doen in het dorp,' klaagde Dimitri van de jachthaven tegenover het etablissement, toen een toerist hem eens wees op het interieur van Waterlust. 'Maar als de wil er niet is, vergeet het dan maar. Alleen met z'n allen kan je iets veranderen. Saamhorigheid en draagvlak. Dat is de basis.'

Hier had hij een punt. Dimitri had net zijn jachthaven laten verbouwen. Een prachtige bovenwoning met terras, dat dus ook voor een gedeelte speciaal voor gasten bereikbaar was. Als je dan lekker in het voorseizoen de boot in het water liet, kon je daarna in de prille zon genieten van een wijntje op het terras. Een deel van de woning deed dus ook dienst als havenkantoor. Maar een gedeelte mooi maken, dat was natuurlijk lang niet voldoende om het aanzicht van het dorp de allure te laten krijgen die het behoorde te hebben. Want de prachtige houten panelen aan de zijkant van de woning en het havenkantoor, de smaakvolle inrichting van het geheel, de meubels en de passende gerechten die de keuken op gezette tijden serveerde, dat maakte echt dat deze jachthaven graag bezocht werd door de mensen uit de stad die op de vlucht waren voor de hitte en verkoeling zochten in en op het meer.

Klaarblijkelijk dachten de dorpelingen anders over verandering. En door investeringen die uitbleven door geharrewar met eigendomsrechten, was het dorp de dupe geworden van uitblijven van onderhoud dat regelmatig plaats zou moeten vinden. Het was een eeuwige strijd geworden tussen gemeente, Natuurmonumenten en ondernemers.

'Hartelijk welkom.' Met een stevige handdruk begroette de havenmeester, die voluit Dimitri van Doorn heette, Peter alsof hij een klant was. Dit terwijl hij hem al jaren kende. Het leek net alsof de bewoners altijd door iemand in de gaten werden gehouden. Alsof er